

Brüsszel, 2025. december 2.
(OR. en)

15648/25

Intézményközi referenciaszám:
2025/0366(NLE)

LIMITE

ANTIDISCRIM 111
COCON 70
COHOM 170
COPEN 355
DROIPEN 142
EDUC 458
FREMP 343
JAI 1723
MIGR 435
SOC 789

JOGALKOTÁSI AKTUSOK ÉS EGYÉB ESZKÖZÖK

Tárgy: A TANÁCS HATÁROZATA az Európa Tanácsnak a nőekkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye Részleges Felelő Bizottságában annak 19. ülésén a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültügyvel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében bizonyos részleges feleknek címzett, az egyezmény általuk történő végrehajtásáról szóló ajánlásokkal és következtetésekkel kapcsolatban az Európai Unió által képviselendő álláspont meghatározásáról

A TANÁCS (EU) 2025/... HATÁROZATA

(...)

**az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak
és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye
Részes Felei Bizottságában annak 19. ülésén a büntetőügyekben folytatott
igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos
kérdések tekintetében bizonyos részes feleknek címzett,
az egyezmény általuk történő végrehajtásáról szóló ajánlásokkal és következtetésekkel
kapcsolatban az Európai Unió által képviselendő álláspont meghatározásáról**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 78. cikke
(2) bekezdésére, 82. cikke (2) bekezdésére és 84. cikkére, összefüggésben annak 218. cikke
(9) bekezdésével,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

mivel:

- (1) Az Unió az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményét (a továbbiakban: az egyezmény) – az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében – az (EU) 2023/1075 tanácsi határozat¹ révén, és – a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében, amennyiben az ilyen kérdések az Unió kizárólagos hatáskörébe tartoznak – az (EU) 2023/1076 tanácsi határozat² révén megkötötte. Az egyezmény az Unió tekintetében 2023. október 1-jén hatályba lépett.
- (2) Az egyezmény 66. cikkének (1) bekezdése alapján a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni fellépés szakértői csoportjának (a továbbiakban: GREVIO) kell nyomon követnie az egyezménynek az egyezmény részes felei (a továbbiakban: a részes felek) általi végrehajtását. Az egyezmény 68. cikkének (11) bekezdése szerint a GREVIO-nak jelentést és következtetéseket kell elfogadnia az érintett részes fél által az egyezmény rendelkezéseinek végrehajtása érdekében hozott intézkedésekről.

¹ A Tanács (EU) 2023/1075 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143 I., 2023.6.2., 1. o.,
ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

² A Tanács (EU) 2023/1076 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143. I., 2023.6.2., 4. o.,
ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

- (3) A Résztes Felek Bizottsága (a továbbiakban: a bizottság) – az egyezmény 68. cikkének (12) bekezdésével összhangban – a GREVIO jelentése és következtetései alapján az érintett részes félnek szóló ajánlásokat fogadhat el. Az ilyen ajánlásoknak különbséget kell tenniük azon intézkedések között, amelyeket a lehető leghamarabb meg kell hozni, előírva, hogy három éven belül jelentést kell tenni a bizottság számára az e tekintetben tett lépésekről, valamint azon intézkedések között, amelyek – bár fontosak – nem ugyanolyan szintű sürgőséggel bírnak. Az említett hároméves időszak végén az érintett részes félnek jelentést kell tennie a bizottság számára az egyezmény tíz konkrét területén meghozott intézkedésekről. Az említett információk, valamint a bármilyen további kapott információ alapján a bizottság elfogadja a bizottság titkársága által előkészített következtetéseket az említett ajánlások végrehajtásáról.
- (4) Az egyezmény 68. cikkének (3) bekezdése értelmében a GREVIO kezdeti értékelését követő értékelési eljárásokat körökre (a továbbiakban: a tematikus értékelési körök) kell bontani. Az első tematikus értékelési kör címe „A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén”, és az az egyezmény 20 cikkével foglalkozik, nevezetesen a 3., 7., 8., 11., 12., 14., 15., 16., 18., 20., 22., 25., 31., 48., 49., 50., 51., 52., 53. és 56. cikkel. A bizottság a 2024. december 17-én tartott 17. ülésén határozatot fogadott el a Bizottság által a GREVIO-nak az első tematikus értékelési kör részeként elfogadott jelentéseire tekintettel elfogadandó ajánlásokról, amely ajánlásokat az IC-CP(2024)10 rev dokumentum tartalmazza.

(5) A bizottság a 2025. december 11-i 19. ülésén várhatóan elfogadja az egyezmény kilenc részes fél általi végrehajtására vonatkozóan az alábbi ajánlástervezeteket (egyet a kezdeti értékelési eljárás alapján, hetet pedig az első tematikus értékelési kör alapján) és következtetéstervezeteket (a továbbiakban: az ajánlástervezetek és a következtetéstervezetek, együttesen: a tervezett jogi aktusok):

- ajánlás az isztambuli egyezmény Egyesült Királyság általi végrehajtásáról (megtalálható az IC-CP(2025)22prov dokumentumban);
- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Andorra (megtalálható az IC-CP(2025)23prov dokumentumban);
- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Belgium (megtalálható az IC-CP(2025)24revprov dokumentumban);
- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Franciaország (megtalálható az IC-CP(2025)25prov dokumentumban);
- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Olaszország (megtalálható az IC-CP(2025)26prov dokumentumban);

- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Hollandia (megtalálható az IC-CP(2025)27prov dokumentumban);
- ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Portugália (megtalálható az IC-CP(2025)28prov dokumentumban);
- ajánlások –A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Szerbia (megtalálható az IC-CP(2025)29prov dokumentumban); valamint
- következtetések a Részleges Felek Bizottsága által Lengyelország tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról (megtalálható az IC-CP(2025)30prov dokumentumban).

(6) A tervezett jogi aktusok az egyezmény büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezéseinek végrehajtására vonatkoznak, így például a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatainak védelmével és támogatásával kapcsolatos kérdésekre. A tervezett jogi aktusok az egyezmény menekültügyre és visszaküldés tilalmára vonatkozó rendelkezéseinek végrehajtására is vonatkoznak. Az említett kérdések az uniós vívmányok, különösen a 2003/86/EK tanácsi irányelv³, a 2012/29/EU⁴, az (EU) 2024/1346⁵, és az (EU) 2024/1385 európai parlamenti és tanácsi irányelv⁶, valamint az (EU) 2024/1348 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁷ hatálya alá tartoznak. A tervezett jogi aktusok joghatással fognak bírni, mivel meghatározó módon befolyásolhatják az uniós jog tartalmát, amennyiben a jövőben befolyásolhatják az egyezmény vonatkozó rendelkezéseinek értelmezését. Ezért helyénvaló meghatározni az Unió által a bizottságban a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében képviselendő álláspontot.

³ A Tanács 2003/86/EK irányelve (2003. szeptember 22.) a családegyesítési jogról (HL L 251., 2003.10.3., 12. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj>).

⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 315., 2012.11.14., 57. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

⁵ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1346 irányelve (2024. május 14.) a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról (HL L, 2024/1346, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

⁶ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről (HL L, 2024/1385, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

⁷ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1348 rendelete (2024. május 14.) az Unión belüli nemzetközi védelem iránti közös eljárás létrehozásáról, valamint a 2013/32/EU irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L, 2024/1348, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (7) Meg kell jegyezni, hogy az egyezmény bizonyos cikkeivel kapcsolatos ajánlástervezetek csak részben tartoznak az Unió hatáskörébe. E cikkek tekintetében ez a határozat nem sértheti a tagállamok hatáskörét, különös tekintettel a következőkre: az egyezmény 49. és 50. cikkére vonatkozó ajánlástervezeteket illetően, ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az igazságszolgáltatási rendszereik belső szervezésére és igazgatására vonatkozó hatáskörét; az egyezmény 11. és 20. cikkére vonatkozó ajánlástervezeteket illetően, ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás megszervezésére és biztosítására vonatkozó hatáskörét; az egyezmény 14. cikkére vonatkozó ajánlástervezeteket illetően, ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az oktatás tartalmára és az oktatási rendszerek megszervezésére vonatkozó hatáskörét, az egyezmény 31. cikkére vonatkozó ajánlástervezetek tekintetében pedig e határozat nem sértheti a tagállamoknak a családjog területére vonatkozó hatáskörét.

- (8) Az Egyesült Királyság esetében az ajánlástervezet többek között a következőket írja elő: össze kell hangolni a meglévő jogi fogalom meghatározásokat az egyezményrel (az egyezmény 3. cikke); biztosítani kell, hogy az egyezmény rendelkezéseit megkülönböztetés nélkül hajtsák végre, és integrálják az interszekcionális megkülönböztetésnek kitett nők szempontjait és szükségleteit a szakpolitikákba (az egyezmény 4. cikke); biztosítani kell a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemre irányuló valamennyi politika számára a megfelelő és fenntartható pénzügyi forrásokat, valamint az érintett civil társadalmi szervezetek fenntartható finanszírozását (az egyezmény 8. cikke); meg kell erősíteni a civil társadalmi szervezetek elismerését és támogatását (az egyezmény 9. cikke); fel kell ruházni a nemzeti koordináló szervezetet a szükséges megbízatással és hatáskörökkel, továbbá biztosítani kell a nők elleni erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére irányuló szakpolitikák és intézkedések koordinációját és végrehajtását, valamint azoknak a vonatkozó adatokkal alátámasztott független nyomon követését és értékelését (az egyezmény 10. cikke); harmonizálni kell az adatgyűjtési rendszereket és biztosítani kell a nők elleni erőszakra vonatkozó, lebontott adatok szisztematikus gyűjtését (az egyezmény 11. cikke); képzést kell biztosítani az érintett szakemberek számára arról, hogy miként reagáljanak megfelelően a nők elleni erőszakra és hogyan vizsgálják ki azt (az egyezmény 15. cikke); el kell hárítani az általános támogató szolgáltatások hozzáférését gátló akadályokat (az egyezmény 20. cikke); megfelelő személyzettel és erőforrásokkal ellátott segítő szakszolgálatokat kell biztosítani valamennyi áldozat számára, valamint növelni kell a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatai számára létrehozott menedékhelyek számát és kapacitását (az egyezmény 22. és 23. cikke); biztosítani kell, hogy a gyermek elleni erőszak súlyosító körülménynek minősüljön, függetlenül az elkövető és a gyermek közötti kapcsolattól (az egyezmény 46. cikke); csökkenteni kell a másodlagos viktimizációt annak biztosításával, hogy a nők elleni erőszakos cselekményeket kivizsgáló és büntetőeljárás alá vonó személyek megfelelő szakértelemmel rendelkezzenek ezekben az ügyekben, és biztosítani kell az említett ügyek késedelem nélküli hatékony kezelését (az egyezmény 50. cikke); szükség esetén biztosítani kell a sürgős eltávolítási határozatok bevezetését és végrehajtását (az egyezmény 52. cikke); valamint biztosítani kell a megfelelő és biztonságos elhelyezéshez való hozzáférést minden nő és lány számára a menekültügyi eljárás során, továbbá biztosítani kell a nemek közötti egyenlőség szempontját figyelembe vevő normákat a befogadó létesítményekben (az egyezmény 60. cikke). Mivel az említett ajánlástervezet összhangban van a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, a menekültügy és a visszaküldés tilalmának területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vet fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (9) Andorra esetében az ajánlástervezetek a következőket írják elő: ki kell dolgozni egy hosszú távú, átfogó stratégiát a nőkkel szembeni erőszak minden, az egyezmény hatálya alá tartozó formájának megelőzésére és leküzdésére; biztosítani kell, hogy a nőjogi szervezeteket teljes mértékben bevonják a politikai döntéshozatalba, és részletes mutatók alapján rendszeresen értékelni kell az említett politikákat (az egyezmény 7. cikke); biztosítani kell, hogy a nőjogi nem kormányzati szervezetek elegendő támogatást és időt kapjanak a rájuk bízott tevékenységek elvégzéséhez (az egyezmény 8. cikke); továbbra is ki kell terjeszteni az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájára vonatkozóan lebontott adatok gyűjtését, és biztosítani kell, hogy teljes körű adatok álljanak rendelkezésre a nők elleni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal kapcsolatos bírósági határozatokról (az egyezmény 11. cikke); ki kell terjeszteni a kapcsolati erőszak megelőzésére irányuló kampányokat az egyezmény hatálya alá tartozó minden erőszakformára (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell az elegendő emberi erőforrást és az elkövetőknek szóló programokon dolgozó szakemberek megfelelő képzését, minimumszabályokat kell kidolgozni és külön programot kell bevezetni a szexuális erőszak elkövetői számára (az egyezmény 16. cikke); biztosítani kell, hogy a segítő szakszolgálatok megfeleljenek az áldozatok szükségleteinek, és hogy a migráns, a menekült és a menedékkérő nők teljes mértékben hozzáférjenek az említett szolgáltatásokhoz (az egyezmény 22. és 60. cikke); erőfeszítéseket kell tenni a rendőrségi műveletek javítására oly módon, hogy azok során figyelembe vegyék a nők elleni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formáját, és fel kell hívni az érintett szakemberek figyelmét e szempontokra (az egyezmény 49. és 50. cikke); intézkedéseket kell hozni annak biztosítására, hogy valamennyi érdekelt fél végezzen kockázatértékelést az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi erőszakformára vonatkozóan, és ezt rendszeresen meg kell ismételni (az egyezmény 51. cikke); biztosítani kell, hogy azonnali veszély esetén haladéktalanul ki lehessen adni a sürgős eltávolítási határozatokat, és olyan egyértelmű jogi keretet kell létrehozni, amely garantálja a sürgős eltávolítási határozatok megfelelő kezelését (az egyezmény 52. cikke); valamint biztosítani kell, hogy az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi erőszakforma áldozatai védelmi határozatokban részesülhessenek, és hogy a jogsértéseket szankcionálják (az egyezmény 53. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, a menekültügy és a visszaküldés tilalmának területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (10) Belgium esetében az ajánlástervezetek a következőket írják elő: biztosítani kell a nők elleni erőszak megelőzésével és az ellene folytatott küzdelemmel kapcsolatos politikák és intézkedések nagyobb összhangját az ország különböző szintű hatóságai között (az egyezmény 7. cikke); biztosítani kell az összegyűjtött adatok bontását és az adatgyűjtés harmonizálását (az egyezmény 11. cikke); biztosítani kell a szexuális kapcsolatokban az önkéntes beleegyezés fogalmával kapcsolatos ismeretek átadását (az egyezmény 14. cikke); be kell vezetni az alap- és továbbképzést a bűnüldöző szervek tagjai és valamennyi érintett egészségügyi szakember számára, valamint el kell fogadni és terjeszteni kell a képzésekre vonatkozó minőségi előírásokat (az egyezmény 15. cikke); fokozni kell a megfelelő intézkedések révén az erőszak áldozatává vált nők felépülésének és gazdasági függetlenségének támogatását, és szabványosított gondozási útvonalakat kell bevezetni az egészségügyi ágazatban az áldozatok azonosításának és a megfelelő támogatási szolgáltatásokhoz való átirányításának biztosítása érdekében (az egyezmény 20. cikke); növelni kell a kizárólag nők számára fenntartott menedékhelyek számát és kapacitását, és biztosítani kell, hogy azok igénybevételi díjai ne akadályozzák a menedékhelyekhez való hozzáférést, és létre kell hozni egy állami szintű segélyvonalat, amely egyedüli kapcsolattartó pontként szolgál valamennyi áldozat számára (az egyezmény 22. cikke); biztosítani kell, hogy a felügyelt láthatási lehetőségek garantálják a gyermekek és édesanyjuk biztonságát, és segítsenek elkerülni a másodlagos viktimizációt (az egyezmény 31. cikke); biztosítani kell, hogy az ügyészség prioritásként kezelje az említett eseteket, és nemi alapú és áldozatközpontú értelmezést alkalmazzon a nők elleni erőszakra vonatkozóan, biztosítani kell, hogy hatékony biztosítékok álljanak rendelkezésre a közvetítés nem megfelelő alkalmazásának megelőzésére, és intézkedéseket kell hozni a nők elleni erőszak valamennyi esetére adott igazságügyi válaszlépések közötti egyenlőtlenségek elkerülése érdekében (az egyezmény 49. és 50. cikke); fel kell számolni a sürgős eltávolítási, védelmi határozatok és távoltartási végzések alkalmazása előtt álló akadályokat, biztosítani kell, hogy az ilyen határozatok minden áldozat számára rendelkezésre álljanak és hozzáférhetőek legyenek, és hogy azokat más eljárásoktól függetlenül lehessen kérelmezni (az egyezmény 52. és 53. cikke); továbbá értékelni kell a meglévő védelmi intézkedések végrehajtását, és biztosítani kell, hogy az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájának áldozataira vonatkozó összes hatályos intézkedést végrehajtsák a gyakorlatban (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (11) Franciaország esetében az ajánlástervezetek többek között a következőket írják elő: ki kell dolgozni egy hosszú távú, átfogó stratégiát a nőkkel szembeni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére, biztosítani kell, hogy megfelelő forrásokat különítsenek el a nőkkel szembeni erőszak megelőzésére és leküzdésére irányuló politikákat koordináló szerv számára; biztosítani kell, hogy a nőjogi egyesületeket teljes mértékben bevonják a politikai döntéshozatalba, és az említett politikákat előre meghatározott mutatók alapján rendszeresen értékeljék (az egyezmény 3. és 7. cikke); folytatni kell a nők elleni erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére irányuló szakpolitikák megfelelő finanszírozásának biztosítására irányuló erőfeszítéseket, és garantálni kell, hogy a nőjogi szervezetek elegendő és stabil pénzügyi forrással rendelkezzenek munkájuk elvégzéséhez (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell az igazságügyi szolgálatok által összegyűjtött adatok bontását (az egyezmény 11. cikke); fokozni kell az elsődleges megelőzésre irányuló erőfeszítéseket, és értékelni kell az intézkedések hatását (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell, hogy az áldozatokkal és az elkövetőkkel kapcsolatba kerülő valamennyi szakember képzésben részesüljön a nők elleni erőszak valamennyi formájáról, és ezt a képzést értékelni kell (az egyezmény 15. cikke); minimumszabályokat kell elfogadni és végrehajtani az erőszak elkövetőire irányuló programokra vonatkozóan, valamint értékelni kell e programok hatását (az egyezmény 16. cikke); biztosítani kell, hogy az egész országban hozzanak létre koordinációs testületeket, és hogy a női áldozatok támogatására létrehozott új egyablakos rendszerekbe valamennyi érintett testületet bevonják (az egyezmény 18. cikke); biztosítani kell, hogy az erőszak valamennyi női áldozata hozzáférjen az igazságügyi szakértői vizsgálatához és lehetséges legyen számukra a bizonyítékok megőrzése, valamint további intézkedéseket kell hozni a fogyatékossgal élő nők elleni erőszak megelőzése és leküzdése érdekében (az egyezmény 20. cikke); biztosítani kell, hogy az egész országban rendelkezésre álljon szakértői támogatás, többek között az erőszak női áldozatai és a menedékhelyeken tartózkodó gyermekeik számára, és biztosítani kell, hogy az ilyen szolgálatok reagáljanak a nők elleni erőszak digitális dimenziójára (az egyezmény 22. cikke);

biztosítani kell az orvosi ellátást, a traumakezelést, az igazságügyi szakértői vizsgálatokat és pszichológiai segítségnyújtást a szexuális erőszak áldozatai számára (az egyezmény 25. cikke); biztosítani kell az áldozatok és gyermekeik biztonságát a felügyeleti és láthatási jogokról való döntés során a polgári és büntetőbíróóságok közötti együttműködés megerősítésére irányuló intézkedések alkalmazásának kiterjesztése révén, valamint azt is, hogy elegendő létesítmény álljon rendelkezésre a felügyelt kapcsolattartáshoz (az egyezmény 31. cikke); meg kell erősíteni az annak érdekében hozott intézkedéseket, hogy ösztönözzék az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájának női áldozatait az ilyen erőszak bejelentésére, és biztosítani kell a megfelelő befogadási és támogatási szolgáltatásokat; intézkedéseket kell hozni annak biztosítása érdekében, hogy több szexuális erőszakkal kapcsolatos ügy kerüljön a büntetőeljárás szakaszába, és folytatni kell a nők elleni erőszak valamennyi formájára való megfelelő igazságügyi reagálás biztosítására irányuló erőfeszítéseket (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell, hogy a nők elleni erőszak valamennyi esetében rendszeresen végezzenek kockázatértékelést (az egyezmény 51. cikke); egyre nagyobb mértékben kell alkalmazni a védelmi határozatokat, és biztosítani kell az említett jogsértések szankcionálását (az egyezmény 53. cikke); valamint korlátozni kell a másodlagos viktimizációt, amelynek az erőszak női áldozatai ki lehetnek téve az eljárás során (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (12) Olaszország esetében az ajánlástervezetek többek között a következőket írják elő: be kell vezetni a kapcsolati erőszak és a nők elleni erőszak az egyezmény 3. cikkével összhangban lévő fogalom meghatározásait az említett fogalmak közös használatának biztosítása érdekében (az egyezmény 3. cikke), biztosítani kell, hogy a nők elleni erőszakra vonatkozó nemzeti cselekvési terv a nők elleni erőszak valamennyi formájával foglalkozzon, és azt ütemterv, pénzügyi források és az előrehaladás mérésére szolgáló mutatók támogassák; biztosítani kell a civil társadalommal folytatott hatékony konzultációt, és jobban össze kell hangolni a vonatkozó szakpolitikák végrehajtását (az egyezmény 7. cikke); biztosítani kell a fenntartható és hosszú távú finanszírozást a nőkkel szembeni erőszak megelőzésére és leküzdésére irányuló valamennyi szakpolitika és intézkedés számára, valamint elegendő és fenntartható finanszírozást kell biztosítani a menedékhelyek számára (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell, hogy valamennyi érdekelt fél gyűjtse és lebontsa az adatokat, valamint az adatgyűjtés harmonizálását (az egyezmény 11. cikke); biztosítani kell a szexuális kapcsolatban az önkéntes beleegyezés fogalmával kapcsolatos ismeretek átadását (az egyezmény 14. cikke); be kell vezetni az alap- és továbbképzést valamennyi érintett szakember számára a nők elleni erőszak valamennyi formájáról (az egyezmény 15. cikke); növelni kell a menedékhelyek számát és kapacitását megfelelő földrajzi eloszlásban, és szállást kell biztosítani valamennyi áldozat számára, továbbá garantálni kell, hogy a női nemi szervek megcsonkításának áldozatai hozzáférjenek a segélyvonalhoz, és biztosítani kell, hogy a kapcsolati erőszaknak vagy a nőkkel szembeni erőszak egyéb formáinak kitett gyermekeknek nyújtott pszichológiai tanácsadáshoz ne legyen szükség mindkét szülő jóváhagyására (az egyezmény 22., 23., 24. és 26. cikke); biztonságos helyiségeket kell biztosítani a felügyelt kapcsolattartáshoz a kapcsolati erőszakra kiképzett szakemberek támogatásával (31. cikk);

biztosítani kell, hogy az egyezmény hatálya alá tartozó bűncselekmények esetében a helyreállító igazságszolgáltatási szolgáltatásokat körültekintően alkalmazzák, és azok az áldozat szabad és tájékoztatáson alapuló beleegyezésén alapuljanak (az egyezmény 48. cikke); biztosítani kell, hogy a bűnüldöző hatóságok időben és megfelelő módon reagáljanak a nők elleni erőszak valamennyi formájával kapcsolatos bejelentésekre, valamint hogy ilyen esetekben hatékony nyomozást és büntetőeljárást folytassanak (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell a szisztematikus kockázatértékeléseket a nők elleni erőszak valamennyi formájának áldozatai számára, amelyek kézikönyveken és iránymutatásokon alapulnak, és foglalkozni kell annak szükségességével, hogy a gyermekek és az őket érintő egyéni kockázatok is az értékelés tárgyát képezzék (az egyezmény 51. cikke); valamint biztosítani kell, hogy szükség esetén a gyakorlatban is kiadják a sürgős eltávolítási határozatokat, nyomon kövessék a végzéseket, és jogsértés esetén reagáljanak, továbbá hogy a gyermekeket bevonják az eltávolítási határozatok és távoltartási végzések hatálya alá (az egyezmény 52. és 53. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (13) Hollandia esetében az ajánlástervezetek többek között a következőket írják elő: biztosítani kell, hogy a szakpolitikai dokumentumokban szereplő fogalom meghatározások tükrözzék azt a tényt, hogy a kapcsolati erőszak aránytalanul sújtja a nőket, és össze kell hangolni a jogszabályokban szereplő fogalom meghatározásokat az egyezmény 3. cikkével (az egyezmény 3. cikke); biztosítani kell a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésével és az ellenük folytatott küzdelemmel kapcsolatban hozott szakpolitikák és intézkedések összehangolását, valamint azt, hogy azok kiterjedjenek a nőkkel szembeni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájára, koordináló szereppel kell felruházni a teljes mértékben intézményesített, egyértelmű megbízatással, hatáskörökkel és szükséges erőforrásokkal rendelkező szervezeteket, és biztosítani kell a nem kormányzati szervezetek bevonását a szakpolitikai döntéshozatalba (az egyezmény 7. cikke); megfelelő és fenntartható finanszírozást kell bevezetni a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formájára vonatkozó szakpolitikák és intézkedések céljára, és megfelelő és fenntartható finanszírozást kell biztosítani a nőjogi szervezetek számára (az egyezmény 8. cikke); ki kell igazítani az adatkategóriákat az igazságügyi ágazat és a bűnüldöző hatóságok általi felhasználás céljából, valamint biztosítani kell a bontást (az egyezmény 11. cikke); fokozni kell a nők elleni erőszak áldozataival foglalkozó valamennyi szakember képzését az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájával kapcsolatban, a nőjogi szervezetek szakértelmére támaszkodva (az egyezmény 15. cikke); fokozni kell az arra irányuló erőfeszítéseket, hogy növeljék a menedékhelyek számát és kapacitását, valamint azon képességüket, hogy megfeleljenek az interszekcionális megkülönböztetésnek kitett nők szükségleteinek (az egyezmény 22. cikke); biztosítani kell a hatékony nyomozást és büntetőeljárást a nők elleni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó eseteiben, valamint intézkedéseket kell hozni a női áldozatok – köztük az interszekcionális megkülönböztetés kockázatának kitett nők – bejelentésre való ösztönzése érdekében (az egyezmény 49. és 50. cikke); a többszereplős reakció részeként intézkedéseket kell hozni a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő kockázatértékelések biztosítására a kapcsolati erőszak és a nők elleni erőszak egyéb formái esetében (az egyezmény 51. cikke); valamint az egyezménnyel összhangban felül kell vizsgálni és ki kell bővíteni a távoltartási végzések és a sürgős eltávolítási határozatok rendszerét annak biztosítása érdekében, hogy az illetékes hatóságok közvetlen veszély esetén azonnal kiadhassanak ilyen határozatokat (az egyezmény 52. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (14) Portugália esetében az ajánlástervezetek többek között a következőket írják elő: biztosítani kell a nemzeti stratégiák és cselekvési tervek végrehajtásához a megfelelő pénzügyi forrásokat, valamint a nőjogi szervezetek fenntartható finanszírozását (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell az alap- és továbbképzést a bírói kar tagjai számára a nőkkel szembeni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájával kapcsolatban, valamint azt, hogy minden érintett szakember folyamatos képzésben részesüljön a nőkkel szembeni erőszakról (az egyezmény 15. cikke); biztosítani kell, hogy a kapcsolati és szexuális erőszak elkövetői számára megfelelő programok álljanak rendelkezésre, minimumszabályokat kell elfogadni és értékelni kell azokat (az egyezmény 16. cikke); többszereplős, koordinált intézkedésekből álló csomagot kell kidolgozni a nők elleni erőszak valamennyi formája tekintetében (az egyezmény 18. cikke); létre kell hozni egy segélyvonalat az erőszak különböző formáinak női áldozatai számára, növelni kell a kizárólag nők számára fenntartott menedékhelyek számát és kapacitását a nők elleni erőszak valamennyi formájának áldozatai számára, biztosítani kell a segítő szakszolgálatok rendelkezésre állását, és meg kell szüntetni azt a követelményt, hogy a női áldozatoknak be kell jelenteniük a bűncselekményt ahhoz, hogy menedékhez jussanak (az egyezmény 22. cikke); prioritásként kell kezelni a felügyelt kapcsolattartás végrehajtása során a női áldozatok és gyermekeik biztonságának és jogaik tiszteletben tartásának kérdését (az egyezmény 31. cikke); biztosítani kell, hogy a bűnüldöző szervek tagjai gyorsan és a nemek közötti egyenlőség szempontját figyelembe véve reagáljanak a nők elleni erőszak minden esetére, beleértve azok digitális dimenzióját is; biztosítani kell az ügyek hatékony kivizsgálását (az egyezmény 49. és 50. cikke); össze kell hangolni a sürgős eltávolítási határozatok rendszerét és a védelmi és távoltartási végzések rendszerét az egyezménnyel; biztosítani kell, hogy a védelmi határozatok hatályát és időtartamát eseti alapon határozzák meg, hogy a védelmi határozatok nyomon követését megerősítsék, és az ilyen határozatok megsértését visszatartó erejű szankciókkal sújtsák (az egyezmény 52. és 53. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (15) Szerbia esetében az ajánlástervezetek többek között a következőket írják elő: harmonizálni kell a jogszabályokban a kapcsolati erőszak fogalom meghatározását az egyezményrel összhangban, biztosítani kell a nemzeti stratégia hatékony végrehajtását és nyomon követését, valamint elegendő forrást kell elkülöníteni a nők elleni erőszak valamennyi formájával foglalkozó szakpolitikák és intézkedések koordinálásáért, végrehajtásáért, nyomon követéséért és független értékeléséért felelős illetékes szerv vagy szervek számára (az egyezmény 3. és 7. cikke); biztosítani kell a megfelelő és fenntartható pénzügyi forrásokat a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzését és leküzdését célzó jogszabályokhoz, szakpolitikákhoz és intézkedésekhez, és garantálni kell az áldozatoknak szakértői támogatást nyújtó nőszervezetek fenntartható finanszírozását (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell az összegyűjtött adatok releváns tényezők szerinti bontását és az adatgyűjtés harmonizálását (az egyezmény 11. cikke); biztosítani kell a rendszeres megelőző intézkedéseket a nemi sztereotípiák felszámolása érdekében, elő kell mozdítani a nők elleni erőszak valamennyi formájával – többek között a digitális dimenzióval – foglalkozó, a társadalom egészét célzó figyelemfelkeltő kampányokat (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell az érintett szakemberek rendszeres alap- és továbbképzését (az egyezmény 15. cikke); ki kell terjeszteni a kapcsolati erőszak elkövetői programjait, és biztosítani kell a megfelelő forrásokat, valamint közös normákat kell elfogadni a közös normákat (az egyezmény 16. cikke); javítani kell az áldozatok pénzügyi támogatáshoz, lakhatáshoz és foglalkoztatáshoz való hozzáférését, valamint ingyenes igazságügyi szakértői vizsgálatokat kell biztosítani (az egyezmény 20. cikke); növelni kell a menedékhelyek számát annak érdekében, hogy biztonságos elhelyezést lehessen biztosítani valamennyi áldozat számára, beleértve az interszekcionális megkülönböztetéssel szembesülőket is (az egyezmény 22. cikke); országszerte biztosítani kell a nemi erőszak áldozatai számára fenntartott krízisközpontokat vagy szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központokat, függetlenül attól, hogy az áldozat hajlandó-e bejelenteni a bűncselekményt (az egyezmény 25. cikke);

ösztönözni kell a nők elleni erőszak valamennyi formájának bejelentését, fokozni kell a bűnüldöző hatóságok tudatosságát a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő válaszok biztosítása érdekében, meg kell erősíteni a bizonyítékok gyűjtését, és intézkedéseket kell hozni a hatékony ügykezelés biztosítása érdekében (az egyezmény 49. és 50. cikke); képzést és iránymutatást kell biztosítani a rendőrök számára a kockázatértékelésekről, és be kell vonni az összes érintett intézményt az értékelésbe (az egyezmény 51. cikke); javítani kell a sürgősségi és kiterjesztett védelmi intézkedések nyomon követését és betartását, többek között elektronikus nyomon követés révén; biztosítani kell a folyamat következetességét, és szisztematikusan be kell vonni a gyermekeket mind a sürgősségi védelmi intézkedésekbe, mind a hosszú távú védelmi határozatokba (az egyezmény 52. és 53. cikke); valamint biztosítani kell valamennyi áldozatvédelmi intézkedés hatékony végrehajtását a nyomozások és a bírósági eljárások során, és meg kell védeni az áldozatokat a megfélemlítéstől, a megtorlástól és az újbóli áldozattá válástól fenntartva azon jogukat, hogy megfelelő tájékoztatást kapjanak a határozatok meghozatalakor, illetve az elkövetők szabadon bocsátásakor vagy szökésekor (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett ajánlástervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (16) Lengyelország esetében az következtetéstervezetek többek között a következőket írják elő: biztosítani kell, hogy az egyezmény rendelkezéseit megkülönböztetés nélkül hajtsák végre, és kezelni kell a megkülönböztetés azon többszörös formáit, amelyekkel az áldozatok bizonyos csoportjai szembesülnek a védelemhez és támogatáshoz való hozzáférés során (az egyezmény 4. cikke); ki kell dolgozni nemzeti szintű, átfogó és összehangolt szakpolitikákat a nőkkel szembeni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére, meg kell erősíteni a hatóságok közötti intézményközi együttműködési mechanizmusokat annak biztosítása érdekében, hogy az áldozatok hozzáférjenek a támogatási és védelmi mechanizmusokhoz (az egyezmény 7. cikke); növelni kell a nők elleni erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére szolgáló pénzügyi forrásokat, finanszírozást kell biztosítani a nem kormányzati szervezetek számára, és biztosítani kell ezek részvételét valamennyi vonatkozó szakpolitika végrehajtásában és nyomon követésében (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell a szükséges emberi és pénzügyi erőforrásokat az egyezmény koordináló szerve számára, és biztosítani kell a nőjogi szervezetek bevonását (az egyezmény 9. és 10. cikke); biztosítani kell a lebontott adatok gyűjtését, és harmonizálni kell a releváns szolgálatok közötti adatgyűjtést (az egyezmény 11. cikke); biztosítani kell, hogy az egyezmény szerinti erőszak valamennyi formája esetén ki lehessen adni az azonnali távollattartási határozatokat, a távollattartási végzéseket és a védelmi határozatokat, valamint jogsértés esetén szankciókat lehessen biztosítani (az egyezmény 52. és 53. cikke); gyors hozzáférést kell biztosítani a menekültügyi eljárásokhoz a női menedékkérők számára, garantálni kell a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő eljárásokat és tiszteletben kell tartani a visszaküldés tilalmának elvét (az egyezmény 60. és 61. cikke). Mivel az említett következtetéstervezetek összhangban vannak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, a menekültügy és a visszaküldés tilalmának területére vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást azok elfogadása ellen.

- (17) Az Európai Unióról szóló szerződéshez (EUSZ) és az Európai Unió működéséről szóló szerződéshez (EUMSZ) csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban, az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül, Írország nem vesz részt ennek a határozatnak az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (18) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében Dánia nem vesz részt ennek a határozatnak az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

Az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye 67. cikke alapján létrehozott Részleges Felek Bizottságában annak 19. ülésén az Unió által képviselendő álláspont az, hogy nem emel kifogást a következő jogi aktusok elfogadása ellen:

1. ajánlás az isztambuli egyezmény Egyesült Királyság általi végrehajtásáról (megtalálható az IC-CP(2025)22prov dokumentumban);
2. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Andorra (megtalálható az IC-CP(2025)23prov dokumentumban);
3. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Belgium (megtalálható az IC-CP(2025)24revprov dokumentumban);
4. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Franciaország (megtalálható az IC-CP(2025)25prov dokumentumban);
5. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Olaszország (megtalálható az IC-CP(2025)26prov dokumentumban);

6. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Hollandia (megtalálható az IC-CP(2025)27prov dokumentumban);
7. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Portugália (megtalálható az IC-CP(2025)28prov dokumentumban);
8. ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Szerbia (megtalálható az IC-CP(2025)29prov dokumentumban); valamint
9. következtetések a Részes Felek Bizottsága által Lengyelország tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról (megtalálható az IC-CP(2025)30prov dokumentumban).

2. cikk

Ez a határozat az elfogadásának napján lép hatályba.

Kelt ..., ...

*a Tanács részéről
az elnök*